

ПРИКАЗКА ЗА КОНЯ ОТ АБАНОСОВО ДЪРВО

Превод от немски: Цветана Узунова-Калудиева, 1984

chitanka.info

Живял някога в стари времена велик цар, могъщ и от известно потекло; той имал три дъщери, които приличали на греещи луни и на цъфнали поляни, а бил щастлив и със син, който приличал на месеца. И както един ден царят седял на царския си трон, при него дошли трима мъдреци. Първият от тях носел един златен паун, вторият — рог от месинг, а третият — кон, направен от слонова кост и абаносово дърво. Попитал ги царят:

— Какви са тези предмети? Каква полза допринасят?

Първ отговорил човекът с пауна:

— Всеки път, когато измине един час от нощта или от деня, този паун започва да удря с криле и да вика.

След това се обадил човекът с рога:

— Поставят ли го на градската врата, този рог действа като пазач. Щом в града влезе някой враг, рогът започва да свири, хората познават човека и го залавят.

Последен заговорил човекът с коня:

— Господарю мой, този кон може да отнесе всеки човек, който го яхне, във всяка страна, в която ездачът пожелае.

Царят отговорил:

— Аз ще ви възнаградя чак след като изпитам силата на тези вещи.

И той изпробвал пауна и видял, че онова, което казал майсторът му, било вярно; след това изпробвал рога. Тогава Царят казал на двамата мъдреци:

— Пожелайте си някаква милост от мен!

Те отвърнали:

— Ние те молим за благоволението да дадеш на всеки от нас за жена една от своите дъщери.

Царят се съгласил да даде на двамата по една от своите дъщери. Последен пристъпил напред майсторът с коня, целунал пода пред краката на царя и му казал:

— О, най-велики царю на нашето време, награди и мен с голямата чест, която оказа на моите другари!

Царят обаче отвърнал:

— Най-напред ще трябва да изпробвам това, което си ми донесъл:

В този миг пред царя застанал неговият син и казал:

— Татко, аз искам да яхна този кон и да изпитам силата му.

— Мили синко — отвърнал царят, — изпитай го, както желаш.

Тогава принцът яхнал коня и го пришпорил, но животното не се помръднало от мястото си. Принцът извикал:

— О, мъдрецо, къде е бързината на твоя кон, за която ти говореше?

Мъдрецът пристъпил към принца, показал му един винт и му казал:

— Завърти тази бурма!

Сторил това принцът и ето че конят се раздвижил и полетял заедно с него към облаците на небето и продължил да лети, докато се изгубил от очите на всички. Сега принцът станал неспокоен и съжалил, задето яхнал коня, та извикал:

— Мъдрецът е измислил тази хитрост, за да ме унищожи. Но не съществува никаква власт, и никаква друга сила освен великия и всемогъщия аллах!

Като казал това, той започнал да оглежда внимателно всички части на коня и забелязал нещо, което приличало на глава на петел, на дясното бедро на коня, а после видял същото и на лявото му бедро. Тогава принцът си казал:

„Не виждам никакъв друг особен белег освен тези две копчета“.

И той завинтил копчето на дясното бедро на коня; в същия миг обаче конят се понесъл още по-бързо във висините. Принцът веднага насочил поглед към лявото му бедро; погледнал другото копче, завинтил го и конят заслизал надолу. Спускал се бавно заедно със своя ездач все по-близо към земята и принцът вече започнал да се страхува за живота си. Но като разбрал истинските сили на коня, сърцето му се изпълнило с голяма радост и той поблагодарил на аллах всевишния за милостта, която му оказал, като го закрилял от гибел. Целия ден конят все се снишавал, защото, когато се издигал нагоре, той се бил отдалечил твърде много от земята. Докато слизали надолу, принцът въртял копчето, накъдето му хрумвало; летял ту надолу, ту се издигал нагоре, както си искал. И след като овладял напълно коня, той се приближил с него ниско над земята и загледал да види кои са тези страни и градове, които не познавал, тъй като през целия си живот не ги бил виждал. Сред градовете, които видял, имало един чудесно

разположен, сред тучни зелени равнини, с много дървета и потоци. Принцът се замислил и си казал:

„Да знаех поне как се нарича този град и в коя страна се намира!“

Като си помислил това, той започнал да обикаля над града и да го разглежда отдалеч и отляво. През това време обаче денят вече си отивал, а слънцето клоняло към закат и той си казал:

„Едва ли бих намерил по-хубаво място за пренощуване от този град. Затова ще прекарам нощта тук, а утре заран ще се върна обратно при своите в моя дворец и тогава ще разкажа на всички у дома и на баща си какво ми се е случило и ще им опиша всичко, което видях с очите си.“

И той затърсил някое място, което да бъде сигурен подслон за него и за коня му и където никой не би ги забелязал. И докато се оглеждал, неочаквано видял наред с града един висок палат; зданието било оградено с голяма стена с високи бойници. Тогава принцът си казал:

„Ето това е подходящо място“ — и започнал да върти копчето за слизване; животното се спуснало плавно надолу, докато се спрял леко на терасата на покрива на двореца. Принцът веднага слязъл от коня, благодарил на великия аллах и започнал да обикаля около коня и да го разглежда, при това си казал:

„В името на аллаха, този, който те е създал, наистина е мъдър майстор! Ако великият аллах ми е отредил да поживея още малко време и да се върна здрав и читав в моята страна при близките ми и ме събере отново с моя баща, аз ще направя голямо добро на този мъдрец и ще го обсия с най-големи почести“.

После той останал на терасата на покрива на двореца, докато се уверил, че вътре всички хора са заспали. Но ето че го замъчили глад и жажда, тъй като не бил хапнал нищо, откакто се разделили с баща си, и той си казал:

„Не е възможно в дворец като този да няма храна“.

И той оставил коня и тръгнал да търси нещо за ядене. Най-напред се натъкнал на някакво стълбище; слязъл по стълбите надолу и стигнал до един вътрешен двор, целият постлан с мрамор. Принцът се възхитил от този приятен кът и от красивия му строеж, ала той все още не бил доловил никакъв звук в двореца, нито пък бил забелязал

някакво живо същество. Стоял объркан и гледал ту наляво, ту надясно, без да знае накъде да тръгне. Най-после си казал:

„Най-добре ще бъде да се върна обратно на мястото, където оставих коня си, и да прекарам нощта при него. Утре заран отново ще го яхна и ще полетя обратно.“

Докато стоял така и си казал тези думи, изведнъж той забелязал една светлина, която се приближавала към мястото, където бил; като се загледал към светлината, съзрял група девойки, а сред тях една девица, чудна красавица, чийто стан приличал на буквата алиф^[1]; девойката приличала на пълната луна, когато блести на небето, както поетът я е възпял:

*Едва се спусне нощ, и тя се появява
подобно на луна в небесна тъмна вие —
тя, стройната мома, със друга несравнима,
която сплете красотата със нрав пречист.
Когато я съзрях, извиках: „Славословя
тогова, що човек от капка сътвори!“
За уроки ще бдя над нея с реч: „Ще бягам
при бога на зората и хората добри“.*

Девойката била дъщеря на царя на този град; баща ѝ я обичал нежно и от любов към нея ѝ построил този дворец.

Всякога, когато се чувствувала потисната от нещо, тя отивала там заедно със своите робини и оставала в двореца ден-два, а понякога и по-дълго; после отново се връщала в своя сарай. И ето случило се така, че същата вечер тя дошла да се поразвлече и да се поразсее; вървяла сред своите робини, придружена от един евнух с меч на кръста. Щом принцесата влязла в двореца, робините разстлали пред нея килимите и запалили благовонията, а после всички заедно започнали да играят и да се веселят. И както девойките се шегували и се радвали, изведнъж принцът се нахвърлил върху евнуха, ударил го в лицето и го повалил на пода; после той грабнал меч от ръката му, изтичал към девойките, които оградили принцесата, и ги изтикал надясно и наляво. Принцесата, като го видяла колко е красив, възкликнала:

— Ти ли си този, който идва вчера при моя баща да се сватосва за мен и когото баща ми отпрати, като му каза, че е много грозен? Аллах ми е свидетел, тогава баща ми е излъгал, като каза това! Защото ти си истински красавец!

В същност синът на царя на Индия идвал при баща ѝ да се сватосва за нея, но той го отпратил, защото бил много грозен. И тъй като принцесата помислила, че принцът е тъкмо онзи сватовник, тя пристъпила към него, прегърнала го, целунала го и седнала заедно с него. Робините ѝ обаче се развикали:

— Господарке, та това не е онзи, който идва да се сватосва за теб при баща ти! Онзи е грозен, а този е хубав; онзи, който те искаше за жена и когото баща ти отпрати, дори не заслужава да бъде прислужник на този момък. Да, господарке, този млад човек сигурно е от велик род.

И девойките се приближили до евнуха, който все още лежал проснат на пода, и го събудили; той скочил изплашен на крака и затърсил меча си, ала не го намерил. Тогава робините му казали:

— Човекът, който ти взе меча и те повали на пода, седи редом с принцесата.

Царят обаче бил поставил този евнух да пази дъщеря му, защото се страхувал от превратностите на съдбата и от ударите на случайността. Затова евнухът веднага изтичал към завесата и я вдигнал; като видял принцесата да седи на сладък разговор с принца, той казал на принца:

— Господарю мой, ти човек ли си, или някакъв дух?

А принцът възкликнал:

— Горко ти, най-жалък от всички роби, как можеш да си позволяваш да смяташ синовете на персийските царе за неверни дяволи? — И като размахал меча, той продължил: — Аз съм зет на царя: той ме сгоди за своята дъщеря и ми заръча да дойда при нея!

Като чул тези думи от устата на момъка, евнухът казал:

— Господарю мой, ако ти наистина си човек, както твърдиш, тогава тя наистина е най-подходяща за теб, а ти си прилика за нея повече от всеки друг. — И евнухът изтичал при царя, като крещял високо, късал дрехите си и си посипвал главата с пепел.

Като го чул да вика така, царят му казал:

— Какво става с тебе? Ти хвърли сърцето ми в тревога; отговаряй бързо и бъди кратък!

— О, царю — отвърнал евнухът, — ела на помощ на дъщеря си! Един дявол от царството на духовете в човешки образ, същински принц, е завладял сърцето на дъщеря ти. Заповядай да го хванат!

Като чул тези думи, царят решил да убие евнуха и се нахвърлил върху него:

— Как си могъл да изоставиш така дъщеря ми, за да дойде този демон при нея? — И царят забързал към двореца, където била дъщеря му, и като пристигнал там, видял стоящите наоколо робини и ги попитал: — Какво се е случило с дъщеря ми?

— О, царю — отвърнали девойките, — докато ние седяхме при нея и нищо не подозирахме, неочаквано сред нас се втурна този момък, който прилича на пълната луна и има толкова красиво лице, каквото не сме виждали досега, и размахваше меч в ръка. Ние го попитахме кой е и той каза, че ти си го сгодил за дъщеря си. Друго нищо ние не знаем; не знаем дори дали той е човек, или някакъв дух. Но той е целомъдрен и много вежлив, и не върши нищо неприлично.

Като чул царят тези думи, гневът му се поуталожил; той повдигнал леко завесата, погледнал вътре и видял принца, седнал до дъщеря му на приятен разговор; момъкът бил много строен, а лицето му приличало на блестящата пълна луна. Тогава царят не могъл да се сдържи от ревност към честта на дъщеря си; вдигнал високо завесата, влязъл при тях с изваден меч в ръката и се нахвърлил върху двамата млади като страшен демон. А принцът, като го видял, попитал принцесата:

— Това баща ти ли е?

— Да — отвърнала тя.

Тогава момъкът скочил, грабнал меча си и така изкрещял на царя, че онзи замръзнал на мястото си. Той дори вече искал да се нахвърли върху му с меча си, ала царят разбрал, че момъкът е по-силен от него, затова прибрал бързо меча си в ножницата и останал спокойно на мястото си, докато принцът се приближил досами него и го заговорил любезно:

— Кажи, момко, ти човек ли си, или дух?

А принцът извикал:

— Ако не зачитах гостоприемството на дома ти и честта на дъщеря ти, веднага щях да пролея кръвта ти! Как можеш да ме причисляваш към дяволите — мен, един от принцовете, потомци на

персийските царе, които, ако пожелаят да ти отнемат царството, биха могли да те лишат от властта и богатството ти и да заграбят всичко, що има надлъж и нашир по твоите земи?!

Като чул тези думи, царят се изплашил, загрижил се за живота си и казал:

— Ако си един от синовете на тези царе, както казваш, как можа тогава да проникнеш без мое разрешение в двореца ми и да заплашваш моята чест, като отиваш при дъщеря ми и се представяш за неин съпруг и твърдиш, че аз съм те сгодил за нея, аз, който досега съм убивал царе и принцове, които са идвали при мен да се сватосват за нея? Кой може да те освободи от моята власт, след като робите и слугите ми веднага могат да те убият на място, щом ги повикам и им заповядам да го сторят? Кой ще те спаси от моята ръка?

А принцът, като чул тези думи от устата на царя, извикал:

— Наистина, аз ти се чудя, чудя се и на късия ти ум! Та кажи, би ли могъл ти да си пожелаеш по-добър съпруг за твоята дъщеря от мене? Кажи ми, виждал ли си някога някой, който да ме превъзхожда по доброта, по достойнство и по владетелско великолепие, по бойци и по войски?

— Не, в името на аллаха — отвърнал царят, — но бих желал, млади геройо, да дойдеш да ме помолиш за дъщеря ми в присъствието на свидетели, за да мога да те оженя за нея пред очите на всички; защото, ако те оженя за нея тайно, ти ще ме опозориш пред всички.

Тогава заговорил принцът:

— Това вече добре го каза. Но ако ти, царю, свикаш робите и слугите, и войските си и им заповядаш да се нахвърлят върху мен и да ме убият, както казваш, то ти сам ще се опозориш, защото сред народа едни ще ти повярват, а другите ще те обвинят в лъжа. Затова те съветвам, о, царю, да постъпиш така, както аз ти предлагам!

Тогава царят казал:

— Да чуем какво имаш ти да кажеш!

— Ето какво имам да ти кажа — отвърнал принцът: — Или излез на бой сам в единоборство с мен и тогава онзи от нас, който повали врага си, ще има право над властта, или ме остави тази нощ на мира, а утре заран изведи срещу мен войската, бойците и слугите си; кажи ми само преди това колко са на брой!

Тогава царят му отвърнал:

— Войската ми се състои от четиридесет хиляди конници, без слугите ми и без робите, които са също толкова на брой.

А принцът казал:

— Като настъпи утрото, изведи ги срещу мен и им кажи: „Този човек дойде при мен да се сватоса за дъщеря ми при условие, че сам ще излезе срещу всички ви, и твърди, че може да ви победи и да ви надвие, а вие нищо няма да можете да сторите“. После ме остави да се бия с тях! Убият ли ме те, твоята тайна ще се запази напълно и честта ти ще остане ненакърнена, ако обаче аз ги надвия и победя, то тогава сам, царю, ще поискаш за зет човек като мене.

Като чул словата му, царят се съгласил с предложението, макар че думите на момъка му се сторили дръзки и той изплашил от това, че непознатият бил готов да излезе насреща на цялата войска, която той описал.

След това двамата седнали да си поприказват. После царят извикал евнуха си и му заповядал веднага да отиде при везира и да му предаде заповедта да свика за утре всички войници и да им нареди да грабнат оръжието си и да яхнат конете. Евнухът изтичал при везира и му предал заповедта на царя. Везирът веднага свикал военачалниците и велможите на царството и им заповядал да яхнат конете си и да тръгнат в пълно бойно снаряжение.

Толкоз за войската! А що се отнася до царя, той още седял в разговор с принца, тъй като неговите разумни приказки и добро възпитание много му харесали. И докато те разговаряли, настъпило утрото. Тогава царят си отишъл и седнал на трона си; заповядал на войските си да яхнат конете, да докарат добър кон за принца, един от най-добрите от неговите конюшни, и да го оседлаят със скъпи сбруи.

Принцът обаче възразил:

— О, царю, аз няма да яхна коня, преди да видя войската пред себе си и да я обгърна с поглед.

— Да бъде както ти желаш! — отвърнал царят.

После двамата тръгнали заедно, момъкът вървял пред царя, докато излезли на равното поле; там принцът видял войската и разбрал колко многочислена е тя. Царят извикал:

— Слушайте, мъже, при мен дойде един момък да иска дъщеря ми за жена; никога досега не съм виждал по-хубав, по-сърдечен и по-смел от него. Той твърди, че може сам да победи и да надвие всички

ви, казва дори, че и да сте сто хиляди, пак ще бъдете малко за него. Щом той се нахвърли срещу вас, посрещнете го с насочени копия и блеснали мечове; той се е нагърбил с голямо дело! — А на принца царят казал: — Синко, прави с тях каквото искаш!

Ала принцът отвърнал:

— О, царю, ти не си справедлив към мене! Как мога да тръгна срещу тях пешком, докато всички твои хора са на коне?

А царят отвърнал:

— Ами че аз ти предложих кон, но ти отказа. Ето ги всичките ми коне, избери си от тях, който искаш!

Тогава принцът отвърнал:

— Никой от твоите коне не ми харесва; аз ще яхна само онзи кон, с който дойдох тук.

— А къде е твоят кон? — попитал царят и принцът отговорил:

— Той се намира горе в твоя палат.

Царят попитал:

— На кое място в моя палат?

— На терасата на покрива — отвърнал момъкът.

Като чул тези думи, царят възкликнал:

— Това е първият знак за твоето безумие. Горко ти! Та как може конят ти да се намира на терасата на покрива? Но сега ще разберем дали говориш истината, или лъжеш! — И царят се обърнал към един от своите приближени и му заповядал: — Иди в палата ми и доведи, каквото намериш на покрива!

Народът обаче се учудил от думите на момъка и всички почнали да си шушукат:

— Че как ще слезе конят по стълбите от покрива? Наистина, никога досега не сме чували подобно нещо?

А през това време човекът, когото царят изпратил в двореца, се изкачил на покрива и видял там коня — такова красиво животно никога не бил виждал, но като се приближил и се вгледал в него, той открил, че конят е направен от абаносово дърво и слонова кост. Заедно с пратеника били дошли и неколцина приближени на царя и като видели коня, те прихнали да се смеят и казали:

— Значи за този кон говореше момъкът! Изглежда, той наистина се е умопобъркал; но ние скоро ще разберем какво означава това. Може пък да е нещо необикновено.

После те вдигнали коня на ръце и го понесли, докато стигнали при царя и оставили там коня на земята. Тогава всички хора се стекли, за да разгледат животното, и се възхищавали от красивата му стойка и от скъпото седло и юзда. Конят се харесал много и на царя, който също се изненадал, затова попитал принца:

— Момко, това ли е твойт кон?

Принцът отговорил:

— Да, о, царю, това е моят кон и ти скоро ще видиш, че той е необикновен!

Тогава царят заповядал:

— Щом е така, яхни коня си!

Принцът обаче отвърнал:

— Няма да го яхна, преди бойците да са се оттеглили оттук!

Тогава царят заповядал на бойците, които стояли наоколо, да се отдръпнат от коня на разстояние един полет на стрела. После принцът казал:

— Царю, погледни, сега аз ще яхна моя кон и ще полетя към твоите войски; ще ги разгоня надясно и наляво и ще разбия сърцата им!

Царят казал:

— Прави каквото искаш и не ги щади, защото те също няма да имат милост към тебе!

Като чул това, принцът пристъпил към коня си и го яхнал, а през това време войските застанали в боен ред и заприказвали помежду си:

— Когато момъкът нахлуе сред нашите редици, ние ще се нахвърлим върху него с остриетата на копията и с мечовете си.

Един обаче казал:

— Кълна се в аллаха, това е горко и жалко! Как можем да убием този момък, чието лице е толкова красиво и тялото му толкова нежно?

А трети рекъл:

— Кълна се в аллаха, трудно ще ви бъде да се преборите с него. Младият герой не би постъпил така, ако не познаваше собствената си смелост и надмощие.

А принцът, щом яхнал коня си, завил винта за излитане под погледите на всички заобикалящи го, които дебнели какво ще стори. Конят започнал да се олюлява насам и натам и да се разтърсва и да прави странни движения, каквито никой кон не правел; щом тялото му

се изпълнило с въздух обаче, той се откъснал от земята и се издигнал във въздуха. А царят, като видял, че конят се надига, извикал на бойците си:

— Ехей, хванете го, преди да ви е избягал!

Но везирите и наместниците му казали:

— О, царю, може ли човек да настигне летяща птица? Този младеж е някой силен магьосник, от когото аллах те освободи. Затова благодари на аллах всевишния, задето те спаси от тази нечиста сила!

А царят, като видял какво смята да направи принцът, се върнал в двореца си; и като пристигнал там, отишъл при дъщеря си и ѝ разказал какво се случило с принца на полето; но той веднага видял, че тя се натъжила за момъка и задето трябвало да се раздели с него, дори я налегнала тежка болест и я приковала на легло. Като я видял така нещастна, баща ѝ я притиснал до гърдите си, целунал я по челото и казал:

— Мила дъще, благодари на аллах всевишния, задето ни предпази от този хитър и коварен магьосник!

После той отново ѝ разказал какво се случило с принца и ѝ описал как той се възнесъл към небето, ала девойката не слушала думите на баща си, а заплакала още по-силно и започнала да се вайка и да говори сама на себе си:

— Аллах ми е свидетел, няма да се докосна до никакво ястие, няма да глътна нито глътка пиене, докато аллах не ме събере отново с него!

А баща ѝ, царят, много се натъжил, състоянието на неговата дъщеря му причинило голяма мъка и сърцето му се свило, ала колкото и той да се опитвал да я утеши, нейната мъка по принца само се увеличавала.

Но да оставим сега царя и неговата дъщеря и да се върнем към принца! Като полетял из въздуха и останал сам, той си спомнил за милата и хубава принцеса. Преди да отлети обаче, той бил попитал хората на царя за името на града, името на царя и на дъщеря му; те му били казали, че градът се наричал Сана. И ето той полетял с най-голяма бързина, докато забелязал града на своя баща, и като покръжил над него, се спуснал към бащиния си дворец. Там слязъл на терасата на покрива, оставил коня и отишъл в покоите на баща си; заварил го натъжен и измъчен заради раздялата със сина му. Ала щом бащата

забелязал сина си, той изтичал към него, прегърнал го, притиснал го до гърдите си и много му се зарадвал. И както стояли заедно, принцът попитал баща си за мъдреца, който бил направил коня, с думите:

— Мили татко, каква съдба го сполетя?

Бащата отговорил:

— Аллах няма да благослови мъдреца, нито часа, в който аз го видях, тъй като той беше причина за раздялата ми с тебе! Сега той лежи в затвора от деня, в който ти, сине мой, ни напусна.

Тогава принцът се помолил да освободят мъдреца, да го пуснат от затвора и да го доведат в царския палат; и когато онзи застанал пред царя, той го дарил със скъпоценна одежда в знак на благоволенieto си и му оказал най-голяма милост, ала не му дал дъщеря си за жена. Това много ядосало мъдреца и той съжалил за това, което бил направил; защото сега знаел, че принцът е открил тайната на коня и се е научил да го управлява. А царят казал на сина си:

— Моят съвет е след това приключение да не се приближаваш повече до този кон и от днес нататък никога да не го яхаш; защото ти може би все пак не знаеш добре всичките му свойства и може да ги надценяваш.

Принцът бил разказал на баща си какво бил преживял с дъщерята на царя, господаря на Сана, и с нейния баща. Затова сега баща му казал:

— Ако царят е искал да те убие, той е можел да го стори; ала часът ти не е бил дошъл още.

Скоро обаче в сърцето на принца отново пламнала гореща любов към онази девойка, дъщерята на царя на Сана; така той отишъл при коня, яхнал го и завъртял винта и конят се загубил високо горе някъде из облаците по небето. На сутринта бащата видял, че сина му го няма, и като не могъл да го намери никъде, изкачил се с натежало сърце на покрива на палата си и видял как синът му тъкмо се издига към небето. Той много се натъжил, задето синът му отново се дели от него, и горчиво съжалил, задето не отнел коня и не го скрил от него, и си казал:

— Кълна се в аллах, само син ми да се върне при мен, ще унищожа този кон, за да не ми се свива вече сърцето от страх за него!
— И царят отново заплакал и се завайкал.

Да видим сега какво се случило с принца! Той продължил да се носи из въздуха, докато наближил града Сана и там се спуснал на същото място, както предишния път. После се промъкнал скришом до чертога на принцесата, ала не намерил там нито нея, нито робините ѝ, нито евнуха, който я пазел; това много го натъжило. Той продължил да обикаля палата и да я търси навред; най-сетне я намерил в един чертог, който не бил като онзи, в който двамата седели заедно преди. Там тя лежала върху своето ложе, заобиколена от робините и пазачките си. Той влязъл при тях и ги поздравил. А принцесата, щом чула гласа му, скочила и го прегърнала; целунала го по челото и го притиснала до гърдите си. Той ѝ казал:

— Повелителко моя, твоето отсъствие ме изпълваше с тъга през цялото време!

А тя отвърнала:

— Ти мен натъжи със своето отсъствие! Ако беше се забавил по-дълго, сигурно щях да умра.

Тогава той продължил:

— Повелителко моя, какво смяташ ти, защо се държах аз така с баща ти, който постъпи тъй с мен? Ако не те обичах толкова много, тебе, която омайваш всички живи създания, аз щях да го убия за назидание на всички тук. Но тъй като обичам тебе, то обичам и него заради тебе.

А тя отвърнала:

— Но как можа да ме напуснеш? Може ли животът ми да бъде приятен далеч от тебе?

Тогава той я попитал:

— Искаш ли да ме изслушаш и да чуеш онова, което ще ти кажа?

А тя отговорила:

— Кажи всичко, каквото желаеш! Ето виж, аз ще бъда съгласна с всичко, което пожелаеш от мен, и в нищо няма да ти противореча.

И щом той казал:

— Ела с мен в моята страна и моето царство! — тя възкликнала:

— На драго сърце!

Като чул тези думи от устата ѝ, принцът много се зарадвал, грабнал ръката ѝ и я накарал да му даде обет пред аллах всевишния, че ще удържи обещанието си. После той се изкачил заедно с нея на покрива на палата, скочил на коня си и накарал и нея да седне зад него.

Притеглил я силно към себе си, завързал я здраво за тялото си, завъртял винта на хълбока на коня и животното се понесло нагоре с двойния си товар. Щом ги видели обаче, робините се разкрещели и съобщили за случилото се на бащата на принцесата — царя, и на майка и. Дватамата притичали на терасата на покрива на палата, царят вдигнал очи към небето и видял коня от абаносово дърво, който отнасял двамата млади към небесната шир. При тази гледка царят изгубил и ума и дума от страх, после се развикал и изкрещял:

— О, царски сине, моля те в името на аллаха, смили се над мен и моята съпруга и не ни разделяй с дъщеря ни!

Ала принцът не му отговорил; и тъй като все пак му минало през ума, че девицата може да съжали, задето се е отделила от майка си и баща си, той я попитал:

— О, красавице на нашето време, искаш ли да те върна при майка ти и баща ти?

А тя отвърнала:

— Кълна се в аллаха, повелителю мой, аз нямам такова желание; едничкото ми желание е да бъда с теб, където и да си. Защото любовта ми по теб ме кара да забравя всичко друго, дори баща си и майка си.

Като чул тези думи от устата ѝ, той много се зарадвал и оставил конят да се носи леко напред, за да не се страхува тя. Така те продължили да летят все напред и напред, докато той забелязал една зелена полянка, на която бълбукал извор; там те слезли да хапнат и пийнат. После принцът отново яхнал коня, поканил принцесата също да се качи и я завързал здраво за себе си, защото се страхувал за живота ѝ. И пак се понесъл заедно с нея във въздуха и летели, докато стигнали града на неговия баща. Голяма радост изпълнила принца и тъй като искал да покаже на принцесата своето царство и власт и да ѝ докаже, че властта на баща му е по-голяма, отколкото могъществото на нейния баща, той спуснал коня в една градина, където баща му обичал да се разхожда, и я отвел до една беседка, издигната за баща му. Там принцът оставил коня от абаносово дърво пред входа на беседката, заръчал ѝ да го пази и ѝ казал:

— Остани тук, докато изпратя човек да дойде да те вземе! А аз ще отида сега при баща ми, за да приготвя палат за тебе и да ти покажа своята царска власт.

Като чула тези думи, принцесата казала зарадвана:

— Направи каквото си решил. — Защото тя си помислила, че ще влезе в двореца с всички тържествени почести, както подобава на високото ѝ положение.

А принцът я оставил и се отправил към града и отишъл при баща си. Щом го видял, царят се зарадвал на завръщането му, тръгнал към него и го поздравил с „добре дошъл“. А принцът казал на баща си:

— Знай, татко, че аз доведох принцесата, за която ти разказах. Оставих я навън пред града в една градина и дойдох сам, за да ти съобщя това, та да приготвиш тържествена процесия и да излезеш да я посрещнеш, с което ще ѝ покажеш своята власт, бойците и телохранителите си.

— С радост ще го сторя! — отвърнал царят.

И той веднага дал заповед жителите на града да украсят всички домове, а сам той се отправил с целия си блясък и с най-красивите си одежди вън от града, придружен от своите бойци, от царедворците и сановниците и от своите слуги, а през това време принцът взел от двореца много скъпоценности и скъпи одежди и други невиджани богатства и заръчал да украсят за принцесата един чертог със зелен, червен и жълт брокат и подредил там индийски, гръцки и абисински робини и отрупал всичко с невиджани богатства. После принцът оставил чертог и робините вътре и избързал на кон пред царя към градината; стигнал бързо беседката, където бил оставил принцесата. Потърсил я, ала не я намерил; и коня не намерил. Тогава той се ударил по челото, започнал да къса дрехите си и да се лута смутен из градината, обезумял от мъка. А като се овладял, си казал:

„Как е могла тя да узнае тайната на коня, след като аз сам не ѝ я издадох? Може би персийският мъдрец, който бе направил коня, я е открил и я е откраднал като отмъщение за онова, което му стори баща ми!“ — Като си казал това, принцът намерил пазачите на градината и ги разпитал не са ли срещали някого:

— Видяхте ли да минава някой край вас и да влезе в тази градина?

А те отвърнали:

— Не сме виждали никой да влиза в тази градина освен персийския мъдрец, който влезе вътре, за да събира билки.

Като чул тези думи, принцът бил сигурен, че именно мъдрецът е откраднал принцесата.

А ето какво била отредила да се случи съдбата: Когато принцът оставил девойката в беседката и избързал към двореца на баща си, за да подготви там всичко, персийският мъдрец дошъл в градината да си набере няколко билки. Усетил мириса на мускус и благовония, който изпълвал цялата градина; а уханието се излъчвало от принцесата. Мъдрецът се насочил към приятния дъх и стигнал до беседката. Там неочаквано видял пред вратата коня, който бил измайсторил със собствените си ръце; сърцето му се изпълнило с ведра радост, още повече, че той бил много натъжен, защото се лишил от коня си. Сега той пристъпил към животното, проверил всичките му части и видял, че нищо не е повредено. Вече се канел да го яхне и да полети с него, когато си казал:

„Ще трябва първо да видя дали принцът не е донесъл нещо и не го е оставил тук заедно с коня“.

И той влязъл в беседката и видял там девойката, която приличала на слънцето, обливащо безоблачния небесен свод със своя блясък. Щом я видял, той веднага разбрал, че девойката е от знатен род и че принцът я е отвлякъл и я е довел с коня и я е оставил тук, за да отиде в града и се върне оттам да я посрещне с празнично шествие и големи почести. Така мъдрецът пристъпил към девойката и целунал пода пред нея; тя вдигнала поглед към него, ала видяла, че той е грозен и с ужасно тяло. Попитала го:

— Кой си ти?

А той отвърнал:

— Велика господарке, аз съм пратеник на принца; той ме изпрати при теб и ми заповяда да те отведа в една друга градина, поблизо до града.

Като чула този отговор, тя пак попитала:

— А къде е принцът?

Мъдрецът отговорил:

— Той сега се намира в града при своя баща, ала скоро ще дойде при теб, за да те посрещне с тържествено шествие и с почести.

Тогава тя казала:

— Нима принцът не може да намери другиго да изпрати при мен, а не тебе?

Мъдрецът се изсмял на тези думи и казал:

— Велика господарке, не се оставяй да те излъжат грозното ми лице и неприятната ми външност! Ако можеше да получиш от мен онова, което получи принцът, сигурно би ме похвалила. Именно заради грозния ми вид и заради ужасната ми фигура принцът избра мен да ти донеса вестта, тъй като любовта му към теб го изпълва с ревност, а иначе той има безброй наемници, роби, слуги, евнуси и телохранители!

Чак при тези думи принцесата повярвала и се изправила, подала му ръка и го попитала:

— Дядо, какво си довел, за да ме отведеш?

— Велика господарке — отвърнал той, — ще яхнеш коня, с който дойде.

Ала тя отвърнала:

— Аз не мога да го яздя сама.

Като чул тези нейни думи, мъдрецът се усмихнал, защото вече бил сигурен, че я държи в своя власт. Затова казал:

— Аз ще яздя с тебе.

После яхнал коня, накарал девойката да седне зад него, привлякъл я до гърба си и я завързал здраво, без тя да подозира какво той смята да направи с нея. После мъдрецът завъртял винта за изкачване, тялото на коня се изпълнило с въздух, животното се раздвижило, разклатило се насам и натам и се издигнало във въздуха. И конят се понесъл с двамата на гърба си, докато градът изчезнал от погледите им. Принцесата се нахвърлила върху него:

— Хей, ти, какво беше всичко онова, което ми говореше за принца, нали казваше, че той те е изпратил при мене?

А мъдрецът възкликнал:

— Аллах да прокълне твоя принц! Той е подъл и лош човек!

— Горко ти! — извикала тя. — Как можеш да престъпиш заповедта, която ти е дал господарят ти?

А онзи отговорил:

— Той не ми е господар. Ти знаеш ли обаче кой съм аз?

Принцесата отговорила:

— Знам за тебе само онова, което ти сам ми каза за себе си.

Тогава той продължил:

— Онова, което ти разказах за себе си, беше само една хитрост, за да измамя теб и принца. Аз дълго съм се трудил, за да създам коня,

върху който седиш; той е мое дело, ала принцът ми го отне. Сега отново се сдобих с него, а също и с тебе; и сега аз ще му причиня същата болка, каквато той бе причинил на мене; той никога вече няма да получи този кон! Но ти имай доверие в мен и не се измъчвай! Аз ще ти бъда много по-полезен, отколкото той.

Като чула тези думи от устата му, девойката се ударила по лицето и завикала:

— Горко ми, сега аз изгубих и любимия си, както и баща си, и майка си!

И тя горчиво заплакала над своето нещастие, а мъдрецът продължил да лети с нея, докато стигнал земята на гърците; там той се спуснал над една зелена поляна, където течаха ручей и растели дървета. Поляната се намирала близо до един град, в който царувал могъщ цар. Случило се така, че през същия този ден царят на града излязъл да се поразходи и да полюбува и минал през същата поляна. Видял там мъдреца, а до него коня и девойката. И преди още мъдрецът да се усети, робите на царя се нахвърлили върху му, сграбили него и девойката и коня и отнесли и тримата пред царя. Като видял грозната и противна фигура на стареца и красотата и хубостта на девойката, царят попитал:

— Господарке, какъв роднина ти е този старец?

Мъдрецът побързал да отговори:

— Тя е моя жена, дъщеря на моя чичо.

А девойката, като чула тези думи, изобличила стареца в лъжа и казала:

— О, царю, кълна се в името на аллаха, аз не го познавам; той съвсем не е мой съпруг, не, той ме отвлече насила и с хитрост!

Като чул нейните думи, царят заповядал да накажат стареца; робите му се нахвърлили върху него и го били, докато той паднал почти мъртъв. После царят заповядал да отмъкнат стареца в града и да го хвърлят в затвора. И те го сторили. А девойката и коня царят му отнел, макар че сам не знаел какъв е този кон и как се движи.

Да оставим сега мъдреца и девойката и да се върнем отново към принца!

Той бързо облякъл дрехи за път, взел със себе си пари, колкото щели да му бъдат нужни, и тръгнал на път много натъжен. Тръгнал да търси следите на принцесата, търсел я от страна на страна и от град на

град, като разпитвал навсякъде за коня от абаносово дърво; всеки обаче, който го чуел да говори за подобно животно, му се чудел и не вярвал на думите му. Така той пътувал дълго време и въпреки питането и разпитването все още не могъл да открие никаква следа от коня и принцесата. Накрая пристигнал и в града на бащата на принцесата и разпитал там за нея; никой нищо не могъл да му каже за принцесата, но той сам видял колко много страдал бащата по изгубената си дъщеря. Тогава принцът продължил пътя си и стигнал до страната на гърците и започнал там да търси принцесата и да пита за нея и за коня.

И ето случило се така, че той влязъл в един хан и видял там група търговци, които седели край една маса и разговаряли помежду си. Принцът седнал наблизо и чул как единият от тях тъкмо казвал:

— Приятели мои, аз преживях едно от най-големите чудеса!

Когато всички го попитали какво е било това чудо, той продължил:

— Бях в единия край на еди-кой си град — и той назовал името на града, където се намирала принцесата — и чух там хората да разправят за някаква необикновена случка. Един ден царят на града излязъл на лов и на разходка със свита приятели и големци от неговото царство. Като излезли на открито с конете си, те минали край една зелена поляна и видели там някакъв човек; край него стоял кон от абаносово дърво, а до коня седяла една жена. Мъжът бил много грозен, а тялото му дори вдъхвало ужас; жената обаче била много красива и миловидна, с блестящо съвършенство, с много добре сложено тяло; конят от абаносово дърво пък бил истинско чудо, толкова красив и с такава прекрасна стойка, каквато никой не бил виждал до този ден.

Тогава търговците попитали:

— И какво направил царят с тях?

Разказващият продължил:

— Царят заповядал да хванат човека и го попитал каква му е младата жена, а оня рекъл, че това е жена му, дъщеря на неговия чичо. Но младата жена заявила, че това е лъжа; тогава царят му я отнел и заповядал да накажат човека и да го хвърлят в затвора. Какво е станало с коня от абаносово дърво обаче, не знам.

Като чул разказа на търговеца, принцът пристъпил към него и го помолил най-любезно и учтиво да му каже името на града и на царя; и като научил двете имена, той прекарал нощта радостен. Щом се

разсъмнало, отново тръгнал на път и вървял, докато стигнал онзи град. Когато искал да влезе вътре обаче, пазачите на портата го хванали, за да го отведат при царя, та той да го разпита какъв е и що е, защо е дошъл в града му и какво изкуство владее; тъй като царят имал обичай да пита всички чужденци от какъв род произхождат и какъв занаят упражняват. Принцът бил пристигнал вечерта в този град, а по това време било невъзможно да се отиде при царя, за да го питат какво да правят с чужденеца. Затова пазачите на градската порта го хванали и го отвели в затвора, за да го оставят там за през нощта. Ала пазачите на затвора, като видели хубостта и красотата на младия човек, им домиляло да го хвърлят в тъмницата и го оставили да седне край тях пред затвора. Като донесли ядене за тях, те поканили и него и той се нахранил, а след като похапнали, те започнали да си приказват. Обърнали се към принца и го попитали:

— Ти от коя страна си?

Той отговорил:

— Аз съм от страната на персийците, от земята на сасанитските царе.

Като чули това, пазачите се разсмели, а един от тях му казал:

— О, сасанидецо, аз съм чувал много приказки и разкази на различни хора и вече мога да ги разбирам какви са; никога досега обаче не съм виждал и чувал по-голям лъжец от сасанидеца, който лежи в нашия затвор.

Друг пък казал:

— Не съм виждал никога по-грозно лице и по-противно тяло от неговото.

Тогава принцът попитал:

— Ас какво ви учудиха неговите лъжи?

Те отвърнали:

— Той твърди, че бил мъдрец. Царят го срещнал по пътя си, когато яздел на лов; с него била и една млада жена, мила и чудна красавица, блестяща от прелест и с чуден стан; освен това той имал и един кон от черно абаносово дърво, най-красивата скъпоценна вещ, която сме виждали някога. Девојката сега е при царя и той я обича, но горката не е с всичкия си. Ако тоя мъж беше мъдрец, за какъвто се представя, значи ще е и лечител, и отдавна вече щеше да я излекува, след като и царят прави всичко, каквото може, за да я излекува, и най-

голямото му желание е да я види изцерена от нейната болест. Конят от абаносово дърво стои в съкровищницата на царя, а грозникът се намира тук, в затвора. Щом падне нощ, той започва да плаче и да се вайка от мъка заради бедата, в която е изпаднал, и не ни оставя да спим.

Тогава принцът решил, че трябва да измисли някаква хитрост, за да постигне целта си. Когато на пазачите се приспало, те го отвели в затвора и затворили портата след него; тогава принцът чул как мъдрецът плаче и се вайка, като си говорел на персийски:

— Горко ми, задето сторих такъв грях спрямо себе си и спрямо принца и задето постъпих така с девойката! Не оставих и нея на мира, а не можах да постигна и своето желание с нея. Виновна за всичко е моята прибързаност; исках да постигна нещо, което не бях заслужил и което не ми подхожда. Оня, който се стреми към нещо, което не е за него, си навлича на главата нещастieto като мене!

Като чул тези думи от устата на мъдреца, принцът се обърнал към него на персийски със следните думи:

— Докога ще плачеш и ще се вайкаш така? Да не мислиш, че нещастие като твоето не се е случвало никому досега?

Като чул тези думи, мъдрецът веднага почувствувал доверие към принца и му изповядал мъката и бедата, които го били сполетели. На другата заран пазачите хванали принца и го отвели при своя цар, съобщили му, че чужденецът бил дошъл още от предишната вечер в техния град, по време, когато не могли да се явят при царя. Тогава владетелят се обърнал към принца:

— От коя страна идваш? Как се казваш? Какъв занаят упражняваш? И за какво си дошъл в този град?

Принцът отговорил:

— Името ми е персийско и е Харджа; родината ми е Персия. Аз съм човек на науката и се занимавам предимно с лечителство, лекувам болни и умопобъркани; с тази цел именно обикалям из страните и градовете, за да задълбоча познанията си чрез опит. Видя ли болен, лекувам го; това е занаятът ми.

Като чул това, царят много се зарадвал и казал:

— О, достоен мъдър лечителю, ти наистина си дошъл при нас тъкмо навреме, защото ние имаме нужда от теб. — После той му

разказал за принцесата и добавил: — Ако я излекуваш и я изтръгнеш от нейната лудост, ще получиш от мен всичко, което поискаш.

Принцът отвърнал на царя:

— Нека аллах подкрепи силата на царя! Опиши ми всички признаци на лудостта, които си забелязал у нея, и ми кажи от колко дни тя е полудяла; освен това ще трябва да ми разкажеш и как си заловил нея, коня и мъдреца.

Тогава царят му разказал всичко от начало до край и после добавил:

— Сега мъдрецът лежи в затвора.

Принцът обаче продължил да пита:

— О, щастливи царю, а какво направи с коня, който е бил край девойката?

— Млади приятелю — отвърнал царят, — конят стои непокътнат в една от моите съкровищници.

Тогава принцът си казал:

„Мисля, че ще трябва най-напред да проверя състоянието на коня и добре да го разгледам; ако той е здрав и невредим, то аз вече съм постигнал целта си; видя ли обаче, че той не може да се движи повече, ще трябва да измисля друга хитрост, за да освободя своята любима.“

После той се обърнал към царя и казал:

— О, царю, аз ще трябва да огледам този кон, може би ще намеря нещо по него, което да ми бъде от полза при лечението на девойката.

— С удоволствие — отвърнал царят, станал, хванал момъка за ръка и го отвел при коня.

Принцът започнал да обикаля коня, разглеждал го и го опипвал и се убедил, че той е здрав и неповреден. Зарадвал се много и казал:

— Нека аллах подкрепи властта на царя! Сега ще отида при девойката, за да видя какво е и нейното положение. Защото, в името на аллаха, аз се надявам, че ще успея да я излекувам с помощта на този кон, ако аллах всевишният го пожелае.

Царят веднага заповядал да пазят добре коня и отвел принца в палата, където се намирала принцесата. Щом влязъл при нея, принцът я видял да се бие, както правела, откакто я прибрал царят, и да се въргаля по земята, ала умът ѝ не бил помрачен, тя правела така само за да не се приближава никой за нея. Като я видял в това състояние, принцът ѝ заговорил:

— С теб няма да се случи никаква беда, красавице на нашето време.

След това той започнал да ѝ говори мило и любезно и накрая ѝ пошушнал кой е. Щом го познала, тя надала силен вик и радостта ѝ била толкова голяма, че паднала в несвяст. Царят обаче помислил, че тя получила припадъка от страх пред него. Тогава принцът прилепил уста до ухото ѝ и ѝ казал съвсем тихичко:

— О, красавице на нашето време, недей да направиш така, че да пролеят и моята, и твоята кръв! Въръжи се с търпение и бъди внимателна! В мястото, където си попаднала, ти имаш нужда от търпение и от решителност, за да изпълним плановете си и да се освободим от този тираничен цар. Моят план се състои само в това, да отида сега навън при него и да му кажа, че болестта, която те е сполетяла, се дължи на умопомрачение, но аз ще му дам дума, че ще те излекувам; като условие ще поставя той да махне от теб оковите и тогава лошият дух ще те напусне. Като дойде след това при тебе, поговори с него любезни думи, за да види той, че аз съм ти помогнал да оздравееш; така ние ще постигнем всички наши желания.

— Слушам и се подчинявам! — отвърнала принцесата.

После той излязъл от помещението, където била затворена принцесата, и отишъл при царя, изпълнен с радост. Казал му:

— О, щастливи царю, за твое щастие аз открих нейната болест и лек и вече я излекувах. Затова върви сега и поговори мило с нея, бъди внимателен и нежен и ѝ обещавай да изпълниш онова, което ще я зарадва; така ще можеш да получиш от нея всичко, което желаеш.

Тогава царят отишъл при девойката, а тя, като го видяла, се изправила пред него, целунала пода пред нозете му и го поздравила с „добре дошъл“. Царят много се зарадвал и веднага заповядал на робините и на евнусите да се погрижат за нея, да я отведат в банята и да ѝ донесат накити и скъпи одежди. Робините и евнусите влезли при нея и я поздравили любезно; тя отвърнала на поздрава им с любезни и подбрани думи. После робините я облекли в царски одежди и сложили на врата ѝ огърлица от скъпоценни камъни; след това я съпроводили до банята, прислужвали ѝ и я извели оттам красива като пълната луна. Като отишла след това при царя, тя го поздравила и целунала пода пред него. Царят се зарадвал много и казал на принца:

— Цялото това благоволение ми дойде от теб; нека аллах ни сподоби с още твои благодеяния!

А принцът отвърнал:

— О, царю, тя ще оздравее напълно и духът ѝ ще се излекува докрай, ако ти излезеш заедно с всичките си войници и телохранители на мястото, където си я намерил, и заповядаш да отнесат там и коня от абаносово дърво, който са намерили при нея тогава, за да изпъдя аз там от него дявола, да го хвана и унищожа, за да не се върне никога вече той в нея!

— С най-голямо удоволствие! — отвърнал царят и веднага наредил да отнесат коня от абаносово дърво на поляната, където бил намерил девойката край коня и персийския мъдрец.

След това сам той потеглил на кон заедно с войската си и с принцесата натам; никой обаче не подозирал какво смятал да направи принцът. Щом стигнали на поляната, принцът, който все още бил облечен като лекар, казал да отведат девойката и коня на голямо разстояние от царя и от войските му. После помолил царя:

— Разрешете ми сега да запаля тамяна и да произнеса заклинанията и да вържа лошия дух, за да не се върне той никога вече в нея. После аз ще яхна коня от абаносово дърво и ще взема и девичката да поязди с мене. Щом направя това, конят ще почне да удря и рита около себе си и ще дойде при теб. В този миг всичко ще се свърши и ти ще можеш да правиш с нея каквото си искаш.

Като чул тези думи, царят много се зарадвал. А принцът яхнал коня, поставил принцесата зад гърба си, докато през това време царят и всички негови бойци го гледали какво върши. Принцът притеглил принцесата до себе си и я привързал здраво. После изведнъж завъртял винта за летене; конят се отделил от земята и се понесъл с двамата във въздуха, а бойците ги гледали учудени, докато те изчезнали от погледите им. Царят останал да чака половин ден завръщането им, но те не се върнали. Най-после той се отчаял, налегнала го голяма мъка и жал и той много се натъжил, задето загубил девойката. Сетне дал заповед на войската си да го последва и се върнал в своя град.

А сега да се върнем обратно към принца! Щастлив и блажен, той полетял към града на своя баща и спрял чак когато стигнал двореца. После отвел принцесата в един чертог и я оставил там на сигурно място. Веднага след това отишъл при баща си и майка си, поздравил ги

и им съобщил, че принцесата е пристигнала, и родителите му много се зарадвали.

Така била работата с принца, коня и принцесата. Да видим все пак какво станало с царя в гръцката страна. Като се върнал в своя град, той се заключил натъжен и загрижен в двореца. Везирите му обаче дошли при него и започнали да го утешават с думите:

— Този, който отведе девойката, е магьосник. Слава на аллаха, който те предпази от неговите магии и хитрости! — Така му говорили те дълго, докато той най-последно престанал да тъгува по нея.

А сега да се върнем обратно към принца. Той подготвил големи празнични трапези за жителите на града. Цял месец траяли тържествата. После той влязъл при принцесата и двамата се отдали буйно на радостта си.

Такова щастие било отредено на принца. Баща му обаче разсякъл коня от абаносово дърво и го унищожил. После принцът написал писмо на бащата на принцесата, в което му съобщил какво се било случило с нея, а също и че той се оженил за нея и че сега тя живее щастлива и в охолство при него. Той изпратил писмото с пратеник, когото натоварил с богати дарове и скъпоценности. Когато пратеникът пристигнал в града на бащата на принцесата, в Сана, в страната Йемен, той предал писмото и подаръците на царя. Царят прочел писмото, много се зарадвал, приел подаръците и отрупал пратеника с почести. После той приготвил скъпоценни подаръци за своя зет, принца, и му ги изпратил по същия пратеник. Пратеникът се върнал при принца и му разказал колко много се бил зарадвал царят, бащата на принцесата, на новината за дъщеря му; принцът също посрещнал тази вест с голяма радост. Така оттогава насетне той всяка година изпращал писмо и подаръци на своя тъст. Най-последно обаче дошъл часът на царя, бащата на принца, и принцът наследил царския престол. Той царувал над своите поданици справедливо за възхвала на аллаха, така че страните му се подчинявали и хората изпълнявали всички негови нареждания. Така всички живеели сред щастие и благоденствие, радостни и доволни, докато при тях дошъл онзи, който кара радостите да замлъкнат, който скъсва връзките с живота, унищожава дворците и открива гробовете. Хвала нему, вечно живия и неумирация никога, който властвува на земята и на небето!

---

[1] Буквата алиф се изобразява с една отвесна черта. — Б.пр. [↑](#)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.